

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2015 roku

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 roku, sygn. akt XVI K 20/13 Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym uznał:

I/oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że:

a/ w okresie od co najmniej kwietnia 2010 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, kierował wraz z ustaloną osobą zorganizowaną grupą, mającą na celu popełnianie przestępstw, oraz przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: A. P., K. B. (1), Z. N. (1), J. B. (1), R. H. (1), M. A. (1), S. J. (1), S. A. (1), S. S., A. M. (1), M. K. (1) tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 kk i za czyn ten na podstawie art. 258§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt.1 wyroku);

b/w kwietniu 2010 r. w W., w P., oraz w miejscowości S. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, A. P., Z. N. (1), S. J. (1), S. A. (1), K. B. (1) i M. K. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, nabywał, przechowywał, przewoził i przynosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 8.601.600 sztuk papierosów marki R., przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4 493 552 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 148 635 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1 078 051 zł tj. popełnienia przestępstwa z art. 65§1 kks i art. 91§3 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt.2 wyroku);

c/w okresie od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w miejscowościach K., P. w gminie C. i W. w gminie Ś., oraz w innych miejscach na terenie województwa (...), a także w miejscowości P. w województwie (...), działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), ustaloną osobą, Z. N. (1), A. P., J. B. (1), M. A. (1), S. S. oraz R. H. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych nabywał, przechowywał, przewoził i przynosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 37.389 sztang papierosów marki J. (...) oraz 41 sztang papierosów marki V., łącznie 37.430 sztang, tj. 374.300 paczek papierosów o wartości rynkowej co najmniej 2.975.685 zł, przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4.382.304 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 172.477 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1.116.471 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył

mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt.3 wyroku);

d/w nieustalonym okresie czasu, nie później jednak niż od dnia 25 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w K., oraz w miejscowości D., działając wspólnie i w porozumieniu z S. S., oraz A. M. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął uzyskaną za pomocą czynu zabronionego naczepę ciężarową marki S. o oryginalnym numerze VIN: (...), nieoryginalnym numerze VIN: (...), o wartości 57.000 zł, skradzioną w okresie od dnia 12 stycznia 2010 r. do dnia 22 stycznia 2010 r. w Ś. na szkodę firmy (...), mimo braku dokumentów potwierdzających tytuł prawny do użytkowania wskazanej naczepy ciężarowej, tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt.4 wyroku);

e/ w okresie od dnia 25 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r., w nieustalonym bliżej miejscu na terenie województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, usunął, a następnie podrobił znaki identyfikacyjne naczepy ciężarowej typu chłodnia, marki (...) o oryginalnym numerze VIN: (...), poprzez wykonanie punktowych spoin spawalniczych oraz szlifowanie powierzchni pola numerowego, znajdującego się na ramie podwozia wskazanej naczepy ciężarowej, a następnie przyklejenie do przedniej ściany chłodni tabliczki znamionowej z numerem identyfikacyjnym „ (...)” i napisem (...), tj. popełnienia przestępstwa z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt.5 wyroku).

Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec R. K. (1) kary i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt.6 wyroku).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej R. K. (1) kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 29.06.2011 roku do dnia 23.12.2011 roku (pkt.7 wyroku).

II. **oskarżonego A. P.** za winnego tego, że:

a/w okresie od co najmniej kwietnia 2010 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, brał udział w kierowanej przez ustaloną osobę i R. K. (1) zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: Z. N. (1), K. B. (1), S. A. (1), J. B. (1), R. H. (1), M. A. (1), S. J. (1), A. M. (1), S. S., M. K. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt.8 wyroku);

b/w kwietniu 2010 r. w W., w P., oraz w miejscowości S. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, Z. N. (1), S. A. (1), R. K. (1), S. J. (1), K. B. (1) i M. K. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, nabywał, przechowywał, przewoził i przynosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 8.601.600 sztuk papierosów marki R., przez

co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4 493 552 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 148 635 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1 078 051 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt.9 wyroku);

c/w okresie od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w miejscowościach K., P. w gminie C. i W. w gminie Ś., oraz w innych miejscach na terenie województwa (...), a także w miejscowości P. w województwie (...), działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), ustaloną osobą, M. A. (1), Z. N. (1), J. B. (1), R. H. (2), S. S. oraz A. M. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych nabywał, przechowywał, przewoził i prznosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 37.389 sztuk papierosów marki J. (...) oraz 41 sztuk papierosów marki V., łącznie 37.430 sztuk, tj. 374.300 paczek papierosów o wartości rynkowej co najmniej 2.975.685 zł, przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4.382.304 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 172.477 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1.116.471 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt. 10 wyroku).

Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec A. P. kary i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt. 11 wyroku).

III. **oskarżonego J. B. (1)** za winnego tego, że:

a/w okresie od co najmniej marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, brał udział w kierowanej przez ustaloną osobę i R. K. (1) zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: A. P., S. A. (1), Z. N. (1), R. H. (1), M. A. (1), S. J. (1), A. M. (1), S. S., K. B. (1), M. K. (1) tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 12 wyroku);

b/ w okresie od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w miejscowościach K., P. w gminie C. i W. w gminie Ś., oraz w innych miejscach na terenie województwa (...), a także w miejscowości P. w województwie (...), działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), ustaloną osobą, Z. N. (1), A. P., R. H. (1), M. A. (1), S. S. oraz A. M. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych nabywał, przechowywał, przewoził i prznosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 37.389 sztuk papierosów marki J. (...) oraz 41 sztuk papierosów marki V.,

łącznie 37.430 sztuk, tj. 374.300 paczek papierosów o wartości rynkowej co najmniej 2.975.685 zł, przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4.382.304 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 172.477 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1.116.471 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 100 (sto) złotych każda (pkt. 13 wyroku).

Na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec J. B. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 14 wyroku).

IV.oskarżonego R. H. (1) za winnego tego, że:

a/w okresie od co najmniej marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, brał udział w kierowanej przez ustaloną osobę i R. K. (1) zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: A. P., S. A. (1), Z. N. (1), J. B. (1), M. A. (1), S. J. (1), A. M. (1), S. S., K. B. (1), M. K. (1), tj. popełnienia przestępstwa art. 258 § 1 kk. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 15 wyroku).

b/w okresie od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w miejscowościach K., P. w gminie C. i W. w gminie Ś., oraz w innych miejscach na terenie województwa (...), a także w miejscowości P. w województwie (...), działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), ustaloną osobą, Z. N. (1), A. P., J. B. (1), M. A. (1), S. S. oraz A. M. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych nabywał, przechowywał, przewoził i prznosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 37.389 sztuk papierosów marki J. (...) oraz 41 sztuk papierosów marki V., łącznie 37.430 sztuk, tj. 374.300 paczek papierosów o wartości rynkowej co najmniej 2.975.685 zł, przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4.382.304 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 172.477 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1.116.471 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91 § 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kk w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych każda (pkt. 16 wyroku).

Na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec R. H. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 17 wyroku).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej R. H. (1) kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 3.06.2011 roku do dnia 23.12.2011 roku (pkt. 18 wyroku).

V.oskarżonego S. A. (1) za winnego tego, że:

a/w okresie od co najmniej kwietnia 2010 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, brał udział w kierowanej przez ustaloną osobę i R. K. (1) zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz

przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: A. P., K. B. (1), Z. N. (1), J. B. (1), R. H. (1), M. A. (1), S. J. (1), A. M. (1), S. S., M. K. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt. 19 wyroku);

b/w kwietniu 2010 r. w W., w P., oraz w miejscowości S. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, A. P., Z. N. (1), R. K. (1), S. J. (1), K. B. (1) i M. K. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, nabywał, przechowywał, przewoził i przynosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 8.601.600 sztuk papierosów marki R., przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4 493 552 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 148 635 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1 078 051 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65 § 1 kks i art. 91§ 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6§2 kks. i za to na podstawie art. 54§ 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda (pkt. 20 wyroku).

Na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec S. A. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt. 21 wyroku), której wykonanie na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§ 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesił na okres lat 5 (pięciu) tytułem próby (pkt. 22 wyroku), oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (pkt 23 wyroku).

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej S. A. (1) kary grzywny Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 3.06.2011 roku do dnia 23.12.2011 roku, uznając grzywnę za wykonaną (pkt 24 wyroku).

VI. oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że

a/w okresie od co najmniej kwietnia 2010 r. do dnia 17 kwietnia 2011 r. w W., w P., oraz w miejscowościach S. i W. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, brał udział w kierowanej przez ustaloną osobę i R. K. (1) zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, oraz przestępstw skarbowych, związanych przede wszystkim z wprowadzaniem do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów, bez uprzedniego przedstawienia ich organowi celnemu, bez zgłoszenia celnego oraz bez oznaczenia ich polskimi znakami skarbowymi akcyzy, wskutek czego uszczuplone zostały należności celne, akcyzowe i podatkowe w zakresie podatku VAT, w której skład wchodził też: A. P., S. A. (1), Z. N. (1), J. B. (1), R. H. (1), M. A. (1), S. J. (1), A. M. (1), S. S., K. B. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 kk. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt. 25 wyroku),

b/w kwietniu 2010 r. w W., w P., oraz w miejscowości S. w gminie Ś., jak również w innych miejscach na terenie województwa (...), a także na terenie Belgii, działając sam, oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, A. P., Z. N. (1), R. K. (1), S. J. (1), S. A. (1) i K. B. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, nabywał, przechowywał, przewoził i przynosił, lub pomagał w zbyciu albo przyjmował lub pomagał w ukryciu wyroby akcyzowe w postaci papierosów, importowanych bez wcześniejszego oznaczenia znakami akcyzy i bez ich przedstawienia organowi celnemu lub

zgłoszenia celnego, a tym samym stanowiących przedmiot czynów zabronionych, określonych w art. 63 kks i art. 86 kks, w celu wprowadzenia ich do obrotu w łącznej ilości co najmniej 8.601.600 sztuk papierosów marki R., przez co naraził na uszczuplenie: podatek akcyzowy wielkiej wartości w kwocie łącznej co najmniej 4 493 552 zł, cło w kwocie łącznej co najmniej 148 635 zł, oraz podatek VAT dużej wartości w kwocie łącznej co najmniej 1 078 051 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 65§1 kks i art. 91§ 3 kks i art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. i za to na podstawie art. 54 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2,5 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda (pkt. 26 wyroku).

Na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s. Sąd połączył orzeczone wobec M. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt. 27 wyroku), której wykonanie na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§ 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. warunkowo zawiesił na okres lat 5 (pięciu) tytułem próby (pkt. 28 wyroku), oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (pkt 29 wyroku).

Na podstawie art. 30§3 kks w zw. z art. 29 pkt.1 i 2 kks Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci papierosów marki J. (...) w ilości 37389 pakietów po 10 paczek x 20 sztuk z rosyjską akcyzą, papierosów marki V. w ilości 41 pakietów po 10 paczek x 20 sztuk z rosyjską akcyzą (pkt. 30 wyroku).

Na podstawie art. 33§1 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych z przestępstw: od R. K. (1) w kwocie 13.200 zł (trzynaście tysięcy dwieście złotych), od A. P. w kwocie 400 (czterysta) złotych, od J. B. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych, od S. A. (1) w kwocie 1.300 (jeden tysiąc trzysta) złotych oraz od M. K. (1) w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych, od R. H. (1) w kwocie 2.500 (dwa tysiące pięćset) złotych (pkt. 31 wyroku).

Na podstawie art. 624§1 k.p.k. Sąd zwolnił zwalnia oskarżonych A. P. i R. H. (1) z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania i nie wymierzył im opłaty (pkt. 32 wyroku).

O kosztach postępowania od oskarżonych R. K. (1), J. B. (1), S. A. (1) i M. K. (1) Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądając na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania w 1/12 części za postępowanie przygotowawcze, w 1/7 części za postępowanie przed sądem od każdego z nich, tj. od każdego w kwocie 2044,24 (dwa tysiące czterdzieści cztery) złote i na podstawie art. 1 i 2 ust. 1 pkt.3,2 i 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierza im opłaty: R. K. (1) w kwocie 10.400 z, J. B. (1) w kwocie 5.400 zł, S. A. (1) w kwocie 2.300 zł i M. K. (1) w kwocie 1.800 złotych (pkt. 33 wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: R. K. (1), A. P., J. B. (1), R. H. (1), S. A. (1) i M. K. (1).

Obrońca oskarżonego R. K. (2) zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

-na podstawie art. 427§1i2 kpk i art. 438 pkt.2,3i4 kpk

1/obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 kpk poprzez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny w sposób zupełnie dowolny i z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, logiki i doświadczenia życiowego czy zawodowego,

2/będący konsekwencją powyższego naruszenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż:

- R. K. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw dotyczących wprowadzenia do obrotu wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez polskich znaków akcyzy;
- R. K. (1) przyjął świadomie uzyskaną za pomocą czynu zabronionego naczepę ciężarową marki S.;
- R. K. (1) usunął, a następnie podrobił znaki identyfikacyjne naczepy ciężarowej typu chłodnia marki S.;

3/naruszenie art. 60§3 kk poprzez niezastosowanie w stosunku do R. K. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary podczas, gdy taki obowiązek nakłada treść art. 60§3 kk, z którego wynika, że Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, a taka sytuacja ma miejsce w przypadku oskarżonego K..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego R. K. (1) wniosła o:

-zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. (1) od czynów opisanych w punktach I,IV,i V wyroku;

-w stosunku do pozostałych czynów o zastosowanie art. 60§3 kk i nadzwyczajne złagodzenie orzeczonej wobec R. K. (1) kary poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

-na podstawie art. 427§1 kpk

1/obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 kpk i art. 7 kpk, mającą wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, a wyrażająca się w wybiórczej, dowolnej, nie uwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych, a mianowicie oceny zeznań B. u B.;

2/obrazę przepisów postępowania polegającą na bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonego w zakresie wykazania jego pobytu w Wielkiej Brytanii w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia tj. do 26 czerwca 2010 roku;

3/naruszenia art. 424 kpk polegające na błędnym sporządzeniu uzasadnienia skarżonego wyroku poprzez opisane zdarzenia, które rzekomo miały miejsca- nie odnosząc się w tym samym miejscu do poszczególnych np. zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonych oraz innych dowodów, opierających się również na tezach w ogóle nieudowodnionych, a w dalszej dopiero części przytaczania dowodów, które Sąd wziął pod uwagę nie odnosząc ich do poszczególnych zdarzeń.

oraz

4/rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego A. P. wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów; względnie zmianę wyroku poprzez znaczne złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

ewentualnie o:

2/uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. B. (1) zaskarżył powyższy wyrok co do winy części dotyczącej oskarżonego tj. w zakresie pkt.12, 13, 14, 31 oraz 33.

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt.2 i 3 kpk zarzucił:

1/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu że oskarżony J. B. (1) jest winny czynu zarzucanego mu w pkt. IX części wstępnej zaskarżonego

wyroku (udział w zorganizowanej grupie przestępczej), podczas gdy materiał dowodowy w żaden sposób tego nie potwierdza a wynika z niego jedynie, że oskarżony J. B. (1) znał od wielu lat R. K. (3) i niektórych z jego współpracowników, albowiem prowadzili działalność gospodarczą o podobnym profilu (transport), a na prośbę R. K. (1) i w ramach znajomości z nim oskarżony J. B. (1) jednokrotnie użyczył mu wózka widłowego oraz podjął się realizacji zlecenia transportowego;

2/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu że oskarżony J. B. (1) jest winny czynu zarzucanego mu w pkt. X części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jedynie, iż w związku ze znajomością w R. K. (1) i podobnym profilem prowadzonych przez te osoby działalności gospodarczych, zdecydował się on zrealizować transport, w którego pozyskaniu pośredniczył R. K. (1), nie będąc jednocześnie świadomym, iż towarem przewożonym są papierosy, a nie towar wynikający z dokumentacji przewozowej;

3/obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności przejawiającej się w ocenie niejednoznacznych, wewnętrznie sprzecznych i opartych na domysłach wyjaśnień pozostałych współoskarżonych oraz ustaleniu wyłącznie na ich podstawie stanu faktycznego w sprawie, w sytuacji, gdy prawidłowa tj. swobodna ocena powyższych dowodów, przy uwzględnieniu stanowiska oskarżonego J. B. (1), powinna prowadzić do uznania ich za całkowicie niewiarygodne i niewystarczające dla uznania oskarżonego J. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, w tym w kontekście korzyści, jakie chciała uzyskać część z nich, a przede wszystkim R. K. (1), składając wyjaśnienia obciążające J. B. (1);

4/ obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 2§1 pkt.1 kpk oraz art. 4 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na tym, iż Sąd I instancji wydał wyrok oparty niemal wyłącznie na dowodzie z pomówienia przez współoskarżonych, ignorując jednocześnie fakt, że żadne inne dowody nie potwierdziły sprawstwa oskarżonego, czym dopuścił się naruszenia zasady domniemania niewinności, w świetle której udowodnienie winy oskarżonemu musi nastąpić w sposób całkowity, pewny i wolny od wątpliwości.

Z daleko posuniętej ostrożności, jako zarzut alternatywny, na podstawie art. 438 pkt. 4 kpk, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

5/rażącą niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu J. B. (1), w stosunku do zasad wymiaru kary określonych w art. 53 kk, w tym celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej, poprzez nieuwzględnienie w należyтым zakresie roli oskarżonego, jaką przypisuje się mu w zarzucanych przestępstwach, postawy w całym postępowaniu, dotychczasowego sposobu życia, a także jego sytuacji rodzinnej i osobistej, w konsekwencji czego został on pozbawiony możliwości skorzystania z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy z okoliczności, o których mowa powyżej wynika, iż kara łagodniejsza z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, spełniałaby swoje cele, przewidziane przez ustawodawcę w art. 53 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego J. B. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

względnie z ostrożności obrończej o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

A nadto, jeszcze z dalej posuniętej ostrożności, na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd a quo zarzutów ad.1-4 wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku u wymiarzenie oskarżonemu łagodniejszych kar jednostkowych oraz łagodniejszej kary łącznej, w szczególności poprzez zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego R. H. (1) zaskarżył powyższy wyrok w części skazującej w pkt. 15, 16 i 17 zarzucając mu:

rażąco surowy wymiar kar jednostkowych u kary łącznej oraz niezastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej (art. 438 pkt. 4 kpk).

Zarzucając powyższe wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku przez znaczne obniżenie kar jednostkowych i kary łącznej i warunkowe zawieszenie jej wykonania na 5 lat.

Obrońca oskarżonego S. A. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1/rażącą obrazę przepisów postępowania art. 5§2 kpk oraz art.7 kpk poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów oraz ignorując zasadę rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, że dowody ujawnione na etapie postępowania przed Sądem I instancji pozwalają na uznanie, iż S. A. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy nie znajduje to odzwierciedlenia w całości zgromadzonego materiału dowodowego;

2/ rażącą obrazę przepisów postępowania art.7 kpk w zw. z art. 2§2 kpk, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez nielogiczną, niekonsekwentną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania, a także niepełną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez częściową odmowę przyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez S. A. (1), który konsekwentnie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a jego relacja dotycząca inkryminowanych zdarzeń jest spójna z pozostałą częścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

3/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że S. A. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy w rzeczywistości nigdy nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, nie czerpał korzyści z popełnienia przestępstwa, a jego nieświadomy udział w inkryminowanym procederze ograniczał się jedynie do co najwyżej jednorazowego świadczenia usług transportowych w ramach wykonywanych obowiązków pracowniczych w firmie swojego pracodawcy R. K. (1), polegających na przewozie towarów przy wykorzystaniu samochodów ciężarowych, przy czym nie miał on podstaw podejrzewać, iż mógł kiedykolwiek uczestniczyć w popełnieniu czynu zabronionego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego S. A. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania;

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1/mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 5§2 kpk, art.7 kpk, art. 410 kpk poprzez przyjęcie przekraczając swobodną ocenę dowodów oraz ignorując zasadę rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, że dowody ujawnione na etapie postępowania przed Sądem I instancji pozwalają na uznanie, iż M. K. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy nie znajduje to odzwierciedlenia w całości zgromadzonego w materiału dowodowego,

2/mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 2§2 kpk, art. 4 kpk i art. 410 kpk, polegającą na wybiórczej ocenie materiału dowodowego i dokonanie ustaleń odnośnie oskarżonego M. K. (1) niemal wyłącznie ma pomówieniach K. B. (1), ignorując jednocześnie fakt, że żadne inne dowody nie potwierdziły sprawstwa, a wskazana osoba miała istotny interes w pomówieniu oskarżanego;

3/ mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na wybiórczej ocenie materiału dowodowego, co doprowadziło do ustalenia, iż oskarżony był świadomy działania w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej oraz czerpał z tej działalności korzyści majątkowe, w sytuacji, gdy nie znajduje to odzwierciedlenia w całości zgromadzonego materiału dowodowego;

4/ mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z art. 2§2 kpk, art. 410 kpk poprzez nielogiczną, niekonsekwentną i sprzeczną z regułami logicznego rozumowania oraz zasadami doświadczenia życiowego, a także niepełną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez częściową odmowę przyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez M. K. (1), który konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a jego relacja dotycząca inkryminowanych zdarzeń jest spójna z pozostałą częścią wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd I instancji dał wiarę oraz ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

5/obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 258§1 kk poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełnia ustawowe znamiona tego przepisu tj. brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

6/mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 65§1 kks i art. 91§3 kks i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1,2i 5 kks w zw. z art. 7§1 kks w zw. z art. 6§2 kks poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełnia ustawowe znamiona wskazanych przepisów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. K. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się częściowo zasadne, a zwarte w nich argumenty doprowadziły w konsekwencji do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Na wstępie Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, iż zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z treści przepisów art. 2§1 pkt.1 i 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk to na sądzie meriti spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na całokształcie materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej i to sąd winien mieć na względzie wszystkie okoliczności istotne dla sprawy i dążyć do całkowitego ich wyjaśnienia oraz na sądzie spoczywa obowiązek dokonania- zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów- pełnej analizy i oceny materiału dowodowego, która winna być zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawierać błędów faktycznych ani logicznych, a przede wszystkim wynikać winna z kompleksowej, wnikliwej i krytycznej analizy ujawnionego materiału dowodowego. Obowiązkiem sądu jest również prawidłowa ocena całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, czemu powinien dać wyraz w uzasadnieniu wyroku, w którym przedstawiony być powinien tok rozumowania sądu i to w taki sposób, by żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego w znacznej części dokonana została z zachowaniem powyższych reguł i jest oceną

prawkłową, logiczną, bezstronną oraz nie naruszającą granic swobodnej oceny dowodów. Powyższe stwierdzenie nie odnosi się do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny tej części materiału dowodowego, która

doprowadziła Sąd do przekonania o winie i sprawstwie oskarżonego S. A. (1) w zakresie przypisanego mu czynu z art. 258§1 kk, zaś w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku trudno znaleźć logiczny tok rozumowania, który doprowadził Sąd do przekonania, iż oskarżony S. A. (1) miał świadomość istnienia i współdziałania ze zorganizowaną grupą przestępczą założoną i kierowaną przez oskarżonego R. K. (1). O ile wątpliwości Sądu Apelacyjnego nie budzi fakt, że w/w oskarżony posiadał pełną świadomość, że uczestniczy w przestępczym procederze związanym z przemytem papierosów, dopuszczając się tym samym przypisanego w pkt. 20 części dyspozytywnej wyroku przestępstwa skarbowego stypizowanego w art. 65§1 kks i art. 91§3 kk i art. 54§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt.1 kks (po wyeliminowaniu przez Sąd Apelacyjny z opisu czynu w pkt.2 części rozstrzygającej wyroku- §2i 5 art. 37§1 kks), o tyle z lakonicznego stwierdzenia R. K. (1), iż „oni” nie chcą widzieć zwykłej naczepy” (tylko chłodnie) i „po powrocie S. mówił o R. (P.) (...), że tak się do niego wszyscy zwracali” oraz z treści wyjaśnień S. A. (1) „że sływał takie oświadczenie” (str. 31 uzasadnienia) trudno wyciągać tak daleko idące wnioski, iż oskarżony miał świadomość udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, do których to wniosków doszedł Sąd I instancji pisząc na str. 31 uzasadnienia „uwzględniając powyższe okoliczności przy zastosowaniu zasad wiedzy ogólnej, logicznego rozumowania, a przede wszystkim doświadczenia życiowego nie sposób uznać, że oskarżony S. A. (1) nie wiedział, że bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się przemytem papierosów”. De facto innych dowodów, które miałyby świadczyć o popełnieniu przez S. A. (1) przestępstwa określonego w art. 258§1 kk Sąd I instancji nie wskazał, zaś oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się o sprawstwa zarzucanego mu czynu.

W każdej sytuacji, gdy przedmiotem zarzutu jest przestępstwo z art. 258§1 kk, obowiązkiem sądu jest rozważenie, w oparciu o konkretne dowody, a nie domniemania, czy popełnione przez oskarżonych przestępstwo nie zostało zrealizowane w ramach zwykłego współsprawstwa, czy zorganizowana grupa faktycznie istniała, czy każdy z oskarżonych był jej członkiem, czy też jego zachowanie miało jedynie charakter współdziałania z grupą. Aby danej osobie przypisać czyn z art. 258§1 kk niezbędne jest wykazanie, że osoba taka miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach, że została zaakceptowana co najmniej przez osoby, które mogły decydować o jej składzie osobowym (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 27.10.2010 roku, sygn. II AKa 123/10- LEX nr 686851). Skoro występki z art. 258§1 kk można popełnić tylko umyślnie, to świadomość istnienia takiej grupy jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w niej. Nie można należeć do zorganizowanej grupy przestępczej, nie wiedząc, że taka grupa istnieje. Nie wystarczy, że istnienie grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się domyślać, bo powinność domyślania się jest znamieniem nieumyślności (art. 9§2 kk), zatem nie spełnia znamienia umyślności występkę z art. 258§1 kk (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24.03.2011r., sygn. II AKa 468/10- LEX nr 1001371).

Organizowanie działalności przestępczej świadczące bardziej o zaplanowanym działaniu i wieloaspektowej formie takiego procederu wpływającej na ocenę umyślności działania nie oznacza automatycznie udziału w grupie przestępczej mającej zorganizowany charakter, co odnieść należy do struktury takiej formacji, a nie sposobu realizacji konkretnych czynów zabronionych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 25.11.2011r., sygn. II AKa 363/11- Biul.SAKa 2012/1/5).

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak w niniejszej sprawie dowodów potwierdzających popełnienie przez oskarżonego S. A. (1) przestępstwa stypizowanego w art. 258§1 kk. Obowiązkiem Sądu było rozważenie, w oparciu o konkretne dowody, a nie domniemania (wysnutego z lakonicznego sformułowania „oni”) czy popełnione przez oskarżonego przestępstwo skarbowe zrealizowane zostało w ramach zwykłego współsprawstwa, czy ramach istniejącej grupy przestępczej, jak również, czy oskarżony S. A. (1) miał świadomość istnienia grupy przestępczej, akceptował przynależność do niej oraz łączyła go z grupą chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogły ułatwić popełnianie przestępstw. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że udział oskarżonego S. A. (1) w inkryminowanym procederze ograniczał się do świadczenia dwóch usług transportowych na rzecz swojego pracodawcy R. K. (1). Jest bowiem okolicznością bezsporną, że oskarżony S. A. (1) od ponad 7 lat był zatrudniony w firmie (...) R. K. (1) na stanowisku kierowcy, że wykonując

usługi transportowe (za dodatkowym wynagrodzeniem 400-500 zł) miał świadomość, że bierze udział w działaniach o nielegalnym charakterze, albowiem jak wynika z wyjaśnień R. K. (1) „nie wie, czy padło stwierdzenie papierosy, w każdym razie S. A. (2) wiedział, że nie będzie to „normalny towar” (k. 1342), był pewien, że S. A. był na hali w P. w tym czasie, kiedy były tam pakowane papierosy na wyjazd do Belgii, był tam dwukrotnie- raz, gdy był transport do Belgii i został tam transport zatrzymany i drugi raz zestawem B., wie, że S. A. pomagał raz rozładować towar z tira, który przyjechał z W. (k. 1563), zaś z zeznań świadka K. B. (1), który dokonywał przeładunku papierosów w magazynie w P. i na tablicach poglądowych rozpoznał S. A. (1) jako osobę przywożącą towar w postaci papierosów wynika, że „jest pewien, że kierowca ten wiedział, że przywozi do nich papierosy, z krótkich rozmów z nim było oczywiste, że o tym wiedział, że przywozi papierosy” (k. 3222). O świadomości udziału S. A. (1) w przemyśle papierosów świadczą także wskazane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku okoliczności (str. 30-31 uzasadnienia). Bezspornym jest również, co wynika zarówno z wyjaśnień S. A. (1) i R. K. (1), że oskarżony S. A. po wykonaniu drugiego transportu dobrowolnie wycofał się z dalszej działalności przestępczej obawiając się, że w związku z wyjazdami mogą być kłopoty, „okoliczności związane z wyjazdami wydawały mu się dziwne i nie chciał więcej jeździć”. Oskarżony S. A. (1) wykonując usługi transportowe na rzecz swojego pracodawcy nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, albowiem to R. K. (1) jako właściciel firmy transportowej i jego przełożony (szef- w rozumieniu pracodawca, a nie przywódca grupy przestępczej) zlecał w/w jako swojemu pracownikowi wykonanie dodatkowej usługi transportowej, wydawał polecenia związane z wyjazdami oraz instruował dokąd ma jechać, wypłacał wynagrodzenie w wysokości 400-500 zł za transport, które to okoliczności są typowe dla normalnych relacji pomiędzy prawodawcą-właścicielem firmy transportowej i pracownikiem-kierowcą zatrudnionym w takiej firmie. S. A. (1) wykonując dodatkowe zlecenia („fuchy”) wykonywał typowe czynności zawodowe osoby zatrudnionej w firmie transportowej na stanowisku kierowcy, jechał tam gdzie kazał „szef” (pracodawca), nie posiadał wiedzy kim są osoby odbierające samochód ciężarowy celem dokonania załadunku, ani (oraz czy w ogóle) jaką rolę pełnią w strukturze grupy przestępczej (za czym przemawia chociażby okoliczność, że podczas wykonywania pierwszego zlecenia dzwonił do R. K. z zapytaniem, czy może oddać nieznanemu osobie samochód ciężarowy celem dokonania załadunku-co przemawia za tym, że R. K. zlecając S. A. wyjazd nie wtajemniczał go w szczegóły związane z działalnością grupy, nie przekazywał informacji o osobach odbierających samochód ciężarowy, gdyby to uczynił, a S. A. miał tego świadomość-wykonywanie do pracodawcy takiego telefonu byłoby całkowicie bezprzedmiotowe). Nie posiadał również wiedzy o osobach dokonujących rozładunku towaru w magazynie w P. tj. czy i jaką rolę pełnią w strukturze grupy przestępczej, a to, że uczestniczył w jednym z rozładunków wynika z faktu, że obecny na miejscu R. P. poprosił go o pomoc w rozładunku towaru oferując w zamian za obsługiwane wózka widłowego 200 złotych. Z powyższej okoliczności trudno wywodzić niekorzystne dla S. A. wnioski, iż miał świadomość działania w grupie, albowiem nie jest niczym nietypowym, że kierowca zestawu ciężarowego po dowiezieniu towaru do miejsca przeznaczenia za dodatkowym wynagrodzeniem pomaga w rozładunku towaru. A w końcu- co niezwykle istotne- nie akceptował przynależności do grupy i nie łączyła go z nią chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość do działań, które mogły ułatwić popełnianie przestępstw, za czym przemawia fakt dobrowolnego wycofania się z przestępczego procederu związanego z transportem papierosów po tym, gdy okoliczności związane w wyjazdami wydały mu się „dziwne” i podejrzan. Sam fakt wykonania dwóch usług transportowych w kwietniu 2010 roku (w krótkich odstępach pomiędzy transportami tj. 2 tygodni) z „nielegalnym” transportem (nawet przy pełnej świadomości, iż towarem tym są papierosy) nie świadczy wcale o tym, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej we wskazanym w akcie oskarżenia okresie od kwietnia 2010 roku do 17 kwietnia 2011 roku, ale że zarzucanego mu przestępstwa skarbowego dopuścił się w ramach współsprawstwa z innymi osobami. Nie wystarczy bowiem, że na podstawie wskazanych wyżej okoliczności (które i dla oskarżonego S. A. wydawały się „dziwne” i nietypowe) mógł i powinien się domyślać istnienia i współdziałania z grupą, albowiem dla przypisania sprawcy udziału w zorganizowanej grupie przestępczej należy wykazać w sposób pewny i nie budzący żadnych wątpliwości, że sprawca miał świadomość istnienia grupy, cechującej się pewnym (choćby minimalnym) stopniem zorganizowania. Samo współdziałanie z innymi osobami (nawet z większą zbiorowością) zaangażowanymi w przestępczy proceder, nawet o złożonym i skomplikowanym charakterze (niewątpliwie udział w przemyśle papierosów wymagał synchronizacji działań i zaangażowania wielu ludzi) nie przesądza o świadomości istnienia grupy przestępczej, albowiem pojęcie zorganizowania z art. 258§1 kk odnosi się nie do sposobu popełnienia przestępstwa, ale do grupy utworzonej, by przestępstwo popełnić, nie do zbiorowości ludzi (luźnej grupy) pozbawionej elementów organizacji, popełniających przestępstwo, ale do struktury

utworzonej, by popełniać przestępstwa. Nie ma znaczenia „skomplikowany” charakter czynności sprawczych, bo grupa może działać także w prostym schemacie zachowań (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 16.12.2010r., sygn. II AKA 223/10- KZS 2011/4/36). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, brak jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony S. A. (1) miał świadomość istnienia grupy przestępczej cechującej się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem, z wyodrębnionym ośrodkiem decyzyjnym, cechującej się trwałością i więzami organizacyjnymi pomiędzy jej członkami. Brak również dowodów wskazujących na to, by utożsamiał się z grupą, akceptował jej zasady oraz wykazywał gotowość wykonywania zadań na jej rzecz, a okoliczność, że wykonywał polecenia R. K. (1) nie wynika z faktu, że uważał go za przywódcę i osobę stojącą wyżej w hierarchii grupy przestępczej, lecz swojego przełożonego (prawodawcę) z którym łączyły go typowe relacje zawodowe: pracodawca (przełożony)- pracownik (podwładny). Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok uniewinniając oskarżonego S. A. (1) od przypisanego w pkt. 19 wyroku przestępstwa z art. 258§1 kk (pkt.1 wyroku). Konsekwencją powyższego było wyeliminowanie z opisu czynu w pkt. XIV części wstępnej wyroku „działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu i podstawy skazania za przypisane w pkt. 20 wyroku przestępstwo pkt. 5 art. 37§1 kks (pkt. 2 wyroku), a także wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I, VI, IX, XI i XV, iż w skład zorganizowanej grupy przestępczej wchodził oskarżony S. A. (1) (pkt. 4 wyroku). Jednocześnie w zakresie dotyczącym oskarżonego S. A. (1) oraz oskarżonych J. B. (1) i R. H. (1) Sąd Apelacyjny nie podziela argumentacji Sądu I instancji zawartej w uzasadnieniu wyroku (str. 45) odnośnie czynienia sobie przez w/w oskarżonych z popełnienia przestępstw skarbowych stałego źródła dochodu. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżony S. A. (1) uczestniczył w dwóch transportach papierosów otrzymując za każdy transport dodatkowe wynagrodzenie w kwocie 400-500 zł, zaś J. B. (1) i R. H. (1) uczestniczyli w organizacji jednego transportu papierosów (tj. zatrzymanego w dniu 17.04.2011 roku) wykonując w okresie od 24 maja 2011 roku do 17 kwietnia 2011 roku (a więc niecałego miesiąca) określone czynności sprawcze (J. B. (1) udostępnił środek transportu do przewozu papierosów i tworzył fikcyjne dokumenty uniemożliwiające lub utrudniające wykrycie procederów; R. H. (1)- zajmował się organizacją „pracownika”- osoby do pakowania i przewożenia papierosów, w magazynie w W. pełnił rolę „pakowacza” papierosów oraz pilotował transport z papierosami), za co otrzymali odpowiednio tytułem wynagrodzenia: J. B. (1)- jednorazowo kwotę 10.000 zł; R. H. (1)- łącznie 2500 złotych, przy czym podejmowane przez w/w zachowania związane były z jednym przestępstwem skarbowym. Swoim przestępczym zachowaniem nie zrealizowali zatem ustawowej przesłanki nadzwyczajnego obostrzenia kary stypizowanej w pkt.2 art. 37§1 kks, albowiem w znamieniu tym założona jest trwałość i ciągłość czasowa, co bywa związane z regularnością i wielokrotnością zachowań, z uzyskiwaniem w miarę systematycznego dochodu oraz z popełnieniem więcej niż jednego przestępstwa skarbowego. Wobec powyższego z opisów czynów przypisanych oskarżonym: S. A. (1) w pkt. XIV, J. B. (1) w pkt. X i R. H. (2) w pkt. XII części wstępnej wyroku oraz z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania w pkt. 13, 16 i 20 części dyspozytywnej wyroku dot. w/w oskarżonych Sąd Apelacyjny wyeliminował pkt. 2 art. 37§1 kks tj. czynienie sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałego źródła dochodu (pkt. 2 i 5 wyroku).

Odnosząc się do tych części orzeczenia, które dotyczą wszystkich oskarżonych, w opisach czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I, III, IV, V, VI, VIII, IX, X, XI, XII, XV w miejsce (...) Sąd Apelacyjny przyjął, iż jest to „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, co wynika z faktu, że postępowanie karne wobec w/w zostało wyłączone do odrębnego postępowania i zawieszono (pkt. 4 wyroku).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych **przez obrońcę oskarżonego R. K. (1)**- Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W niniejszej sprawie o czymś takim nie może być mowy. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać-jak to ma miejsce w niniejszej sprawie- do odmiennej od Sądu oceny dowodów zgromadzonych w toku procesu, w tym wyjaśnień samych oskarżonych. Stawiając ten zarzut należy bowiem wykazać jakich uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym oskarżonego R. K. (1), pozwala na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, zapewniających pełną

realizację zasady prawdy materialnej określonej w art. 2§2 kpk, podczas gdy obrońca oskarżonego poza odmienną interpretacją zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wykazała na jakiej podstawie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, w przedmiocie zrealizowania przez oskarżonego znamion przypisanych mu przestępstw z art. 258§3 kk, 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 65§1 kk -uznać należy za finalnie niesłuszne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia nie dostarczyła podstaw do skutecznego kwestionowania oceny materiału dowodowego. Dokonanej analizie oraz wprowadzonym na jej podstawie ocenom nie sposób zarzucić niekonsekwencji, braku logiki czy też niespójności. Nie można też dopatrzeć się sprzeczności tak wewnętrznych, jak i zewnętrznych, które zachodziłyby pomiędzy oceną poszczególnych dowodów. Dowody te były oceniane nie tylko pod względem ich wewnętrznej spójności, ale także w kontekście ich wzajemnych relacji oraz powiązań zachodzących pomiędzy nimi. Zatem ocena ta nie posiada wybiórczego, ograniczonego charakteru, zasadzającego się jedynie na wewnętrznej analizie poszczególnych dowodów. Nie sposób również uznać, by ocena ta dokonana została w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do negowania dokonanej przez Sąd I instancji analizy, a w konsekwencji dowodów, która nie wykracza poza granice swobody przyznanej prawem.

Odnosząc się do zarzutu kierowania przez oskarżonego R. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, iż R. K. (1) wraz z R. P. ps. (...) zorganizował i prowadził zespół ludzi (współoskarżonych) w celu sprawnego przeprowadzenia przemytu papierosów, organizował transporty przywozowe i wywozowe, kierował zespołem ludzi zaangażowanych w przestępczą działalność, nadzorował ich pracę, przewodził im faktycznie i intelektualnie, panował nad istnieniem i działalnością grupy, podejmował decyzje dotyczące jej funkcjonowania, koordynował działania oraz czuwał organizacyjnie nad wszystkimi działaniami. O przywódczej roli R. K. (1) jako jednego z decydentów (szefów) i organizatorów przemytu papierosów świadczą nie tylko spójne i korespondujące ze sobą relacje współoskarżonych, przede wszystkim A. M. (1), S. J. (1), S. S. oraz R. H. (1), A. P., Z. N. (1) i M. A. (1), którzy wskazali oskarżonego K. jako lokalnego decydenta i kierownika przemysłniczego proceduru, ale również wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności mieszczące się w zakresie decyzyjnym przywódcy-szefa, a nie zwykłego (szeregowego) członka grupy przestępczej (jak chociażby prowadzone z A. M. (1) spotkania związane z omawianiem ew. współpracy dotyczącej nabywania przez A. M. pochodzących z przemytu papierosów; organizowanie przez R. K. spotkań w różnych konfiguracjach osobowych po zatrzymaniu transportu z papierosami w dniu 17.04.2011 roku- zmierzające do odzyskania transportu i ustalenia sprawców napadu na kierowców wiozących papierosy; tworzenie linii obrony zmierzającej do zminimalizowania możliwości wykrycia „przywódcy” poprzez ustalenie i instruowanie członków grupy przestępczej, by w przypadku zatrzymania przez organy ścigania chronić R. K., poprzez wymyślenie osoby „bossa”; udzielanie członkom grupy instrukcji w jakim zakresie i do czego mają się ew. przyznać- np. instrukcje udzielane S. J., że ma się przyznać wyłącznie do transportu belgijskiego -k. 2381; zapewnianie członkom grupy pomocy prawnej w przypadku zatrzymania przez policję- np. R. K. zawiązał żonę J. B. do adwokata, by udzieliła pełnomocnictwa do obrony jej męża i dwóch zatrzymanych kierowców M. A. i Z. N.- k. 138,140, 142).

Okoliczności związane z przywódczą rolą R. K. zostały szczegółowo omówione przez Sąd I instancji na stronie 18-23 i 41-43 uzasadnienia. Nie widząc konieczności powielania tych samych argumentów Sąd Apelacyjny czyni je integralną częścią niniejszego uzasadnienia.

Nieprzekonujące są argumenty obrońcy oskarżonego, że R. K. był jedynie „łącznikiem” pomiędzy przywódcą grupy (R. P.) a pozostałymi członkami grupy przestępczej, za czym przemawiać ma okoliczność, że regułą jest, że w celu uniknięcia kontaktu z większą liczbą osób, a co za tym idzie chęcią rozpoznawalności czy identyfikacji, kierownik grupy wybiera sobie osobę, z którą ma bezpośredni kontakt, co ma służyć temu, by w razie kontaktów z prawem osoba faktycznie kierująca grupą była trudna do zidentyfikowania. Zdaniem obrońcy idealnie sprawdziło się w przedmiotowym postępowaniu, albowiem R. K. był jedynie wykonawcą poleceń i łącznikiem pomiędzy R. P. a pozostałymi członkami grupy. Zarzucając Sądowi I instancji nie zastosowanie zasad logiki, doświadczenia życiowego i zawodowego, obrońca oskarżonego podniosła, że gdyby Sąd je zastosował, to odszedłby do takich samych wniosków. „Reguły” wskazanej przez obrońcę oskarżonego nie można odnieść do przedmiotowej sprawy, albowiem analiza

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że R. P. nie chronił swojej tożsamości przed innymi osobami, za czym przemawia chociażby okoliczność, że ujawnił się przed S. A. (1) (kierowcą wykonującym transporty) podczas wykonywania transportów do P., przekazywał w/w dokumenty przewozowe, wydawał polecenia i instrukcje związane z transportem i rozładunkiem papierosów, używał swojego pseudonimu (...), o czym S. A. (1) poinformował R. K. po powrocie do firmy transportowej, mówiąc, że „tak się do niego wszyscy zwracali”; wydawał polecenia i kierował przepakowywaniem i załadunkiem papierosów w hali magazynowej w P., używając prawdziwych danych personalnych wobec zatrudnionych tam osób K. B. (1) i M. K. (1) (oraz swojego brata A. P., co wydaje się oczywiste), a także informował ich, że przepakowywanym towarem są papierosy; nie ukrywał swojej osoby ani tożsamości przed osobami wynajmującymi halę magazynową w P. (T. K.- k. 1575) ani pracownikami ochrony (P. H.- k.1589-1591, P. M.- k.1593-1594); uczestniczył w spotkaniach (po zatrzymaniu transportu 17.04.2011r.) na dworcu PKP w P. oraz przed Hotelem(...)w S. w których oprócz R. K. (1) i jego brata A. P. uczestniczył także R. H. (1), a podczas którego omawiano m.in., że R. H. (1) ma chronić i nie obciążać swoimi wyjaśnieniami nie tylko R. K. (1), ale również braci P., obiecując mu w zamian pomoc prawną w postaci ustanowienia adwokata (k.839,840). Wskazane okoliczności przeczą tezie, że R. P. działał w sposób zakamuflowany, nie ujawniając swojej tożsamości przed innymi osobami, w tym przed członkami grupy przestępczej oraz że „wykreowanie” R. K. (1) na „przywódcę” grupy było wynikiem obranej strategii zmierzającej do zakonspirowania swojej osoby i stworzenia wrażenia, że faktycznym decydującym jest oskarżony R. K. (1). Niewątpliwie każdy z nich, co wynika z lektury akt sprawy, kierował określonym fragmentem działalności w ramach jednej złożonej struktury przestępczej: R. P.- utrzymywał kontakt z (...) środowiskami przestępczymi organizującymi zakup i przywóz papierosów za wschodniej granicy; zaś R. K. (1)- zajmował się organizowaniem magazynów przeładunkowych w W. i organizowaniem transportów do Belgii.

Uwzględniając obowiązującą linię orzecznictwa zgodnie z którą „kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7.12.2000r., sygn. II AKa 184/00, KZS 2001/1/26) stwierdzić należy, iż we współkierowanej przez R. K. (1) i R. P. grupie przestępczej istniały określone więzy organizacyjne, o pewnej trwałości, pozwalające na skoordynowany sposób działania, zaś osobami koordynującymi, wyznaczającymi zakres i kierunki działania grupy byli jej przywódcy w sensie personalnym we wskazanych wyżej osobach. Nie ma również żadnych wątpliwości (a stanowisko judykatury jest w tym zakresie jednolite i ugruntowane), że grupa przestępcza może mieć więcej niż jednego kierownika, „kierowanie grupą przestępczą może mieć bowiem charakter kolektywny, a kierujący może odpowiadać za prawidłowe funkcjonowanie nawet tylko fragmentu tak złożonej struktury. Nie jest konieczne kierowanie całą grupą przestępczą. Istotne jest to, że całość działań podejmowana była w interesie całej grupy, w ramach jej istnienia, a nie poza nią” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27.10.2010r., II AKa 123/10, KZS 2011/1/77).

W dalszej kolejności obrońca oskarżonego R. K. (1) podniosła, iż w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu z art. 291§1 kk i art. 306 kk, Sąd I instancji nie przedstawił dowodów na których oparł swoje przekonanie, iż R. K. (1) był świadomy tego, że przedmiotowa naczepa miała pochodzić z czynu zabronionego, a samo stwierdzenie oskarżonego na rozprawie, że „wiedział skąd jest naczepa” jest stwierdzeniem na tyle ogólnym, że nie może być uznane za przyznanie się do winy (str. 7 apelacji). Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy odniósł się do powyższej kwestii na str. 23 (4 akapit od dołu), str. 24 (3 akapit od góry), str. 35 (1 akapit od góry), str. 36 -37 uzasadnienia, dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyjaśnień R. K. (1) oraz zeznań świadków S. J. (1) i S. S.. Sąd I instancji dał wyraz w uzasadnieniu wyroku, czy i jakim dowodom daje wiarę, a jakim odmawia wiarygodności i na jakiej podstawie oparł swoje przekonanie o winie i sprawstwie oskarżonego R. K. (1). Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego w powyższym zakresie jest oceną prawidłową, logiczną i bezstronną, nie naruszającą granic swobodnej oceny, pozostającą w zgodności z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Formując powyższy zarzut obrońca oskarżonego R. K. nie wykazała na jakiej podstawie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, w przedmiocie zrealizowania przez oskarżonego znamion przypisanych mu czynów uznać należy za niesłuszne, podejmując dość lakoniczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Podzielając w całości argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i czyniąc ją integralną częścią niniejszych rozważań, Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę, że w świetle korespondujących ze sobą i spójnych zeznań S. J. (1), S. S. i

wyjaśnień A. M. (1) zaprzeczanie przez R. K. (1), że nie wiedział skąd pochodzi naczepa w której ukryto papierosy uznać należy za niewiarygodne, stanowiące wyłącznie przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwa. Z zeznań S. J. (1) wynika jednoznacznie, że na polecenie R. K. (1) szukał wraku naczepy, gdyż oskarżonego R. K. nie interesowała naczepa, lecz wyłącznie dokumenty i numery nadwozia, które mogłyby wykorzystać. Po przywiezieniu dokumentów (dowodu rejestracyjnego) naczepy i tablic naczepy, przekazał je oskarżonemu i przez cały czas leżały u niego, po czym zostały wykorzystane do naczepy, którą był transport papierosów (k. 2381-2382). Bezspornym jest, że otrzymane od S. J. (1) dokumenty, tablice rejestracyjne i tablica znamionowa zostały wykorzystane przez oskarżonego R. K. do naczepy przekazanej przez S. S.. I choć R. K. zaprzeczał, by znał pochodzenie naczepy (jej nielegalne pochodzenie), to z wyjaśnień A. M. (1) wynika, że „S. S. informował R. K. o tym, że naczepa nie jest zarejestrowana, i „jest z nią coś nie tak”, jednak w/w twierdził, że „sobie z tym poradzi”. S. J. (1) miał kupione dokumenty od jakiejś naczepy, które były już u R. K. i te dokumenty miały być wykorzystane do naczepy, którą miał S. S.” (k. 2435, 2467). Wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzecza, by miał świadomość pochodzenia naczepy nie tylko nie wytrzymują konfrontacji z w/w dowodami, lecz są również nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. U każdej przeciętnej osoby, a przede wszystkim u osoby zawodowo zajmującej się działalnością transportową powinno wzbudzić podejrzenie (gdyby istotnie wyjaśnienia oskarżonego R. K. polegały na prawdzie), że S. S. przekazując w/w naczepę (jak twierdził R. K. - jedynie ją pożyczył) nie przekazał wraz z nią dokumentów (potwierdzających jej legalne pochodzenie), jak również, że przekazał naczepę bez tablic rejestracyjnych. Nielogicznym jest również, by w naczepie, która miała być jedynie czasowo pożyczona (i de facto nie miała zmieniać właściciela, co wynika z istoty umowy pożyczki) i po jej wykorzystaniu miała być zwrócona S. S., by zostały wybite numery identyfikacyjne naczepy (wraku) formalnie zakupionego przez S. J. (1) (bez fizycznego zabierania naczepy, a jedynie dokumentów i tablic), w posiadaniu których to dokumentów i tablic był przez cały czas R. K. (1). Powiązanie powyższych faktów przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego prowadzi do oczywistego wniosku, do którego słusznie doszedł Sąd I instancji, że nabyte przez S. J. (1) dokumenty, tablice rejestracyjne i znamionowa (na polecenie R. K.) i przekazane następnie oskarżonemu- miały służyć zalegalizowaniu naczepy pochodzącej z czynu zabronionego (wcześniejszej kradzieży). Podawanej przez oskarżonego R. K. (1) wersji, że zatrzymana naczepa była jedynie pożyczona od S. S. przeczą także wyjaśnienia S. A., który po okazaniu mu dokumentacji fotograficznej na k. 101-104 akt rozpoznał naczepę-chłodnię, która przez jakiś czas przebywała w firmie (...) do której w/w twierdził, że „jest to naczepa na sprzedaż” (k. 1873-1874). Wiążąc powyższe okoliczności należy dojść do wniosku, do którego doszedł Sąd I instancji, że osobą której zależało i która była zainteresowana podrobieniem oryginalnych znaków identyfikacyjnych naczepy poprzez zeszlifowanie powierzchni pola numerowego i przyklejenie tabliczki znamionowej z numerem identyfikacyjnym pochodzącym z wraku naczepy- był oskarżony R. K. (1), albowiem jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy „bez związku z R. K. (1), który- co sam przyznaje-pożyczył od S. S. zatrzymaną naczepę trudno wyjaśnić skąd znalazły się na niej tablice rejestracyjne i numery identyfikacyjne kupionej przez S. J. (1) zniszczonej naczepy” (str. 24 uzasadnienia), które to dokumenty, tablice rejestracyjne i znamionowe znajdowały się przez cały czas w posiadaniu R. K. (1). Z pewnością, wbrew sugestiom R. K. nie mógł tego uczynić S. S., który nie posiadał ani dokumentów ani tabliczki znamionowej służącej do zalegalizowania naczepy pochodzącej z czynu zabronionego, a który w swojej relacji odnosząc się do powyższej kwestii zeznał, że „z rozmowy z R. K. i A. M. przy galerii (...) wynikało, że gdy odebrali od niego naczepę-chłodnię, to zeszlifowali oryginalne numery VIN. Wprost ich o to pytał i taką odpowiedź uzyskał (...).Podczas tego spotkania R. K. (1) powiedział, że muszą ustalić wspólną wersję, wyraźnie obawiał się tej naczepy (k. 2099-2100).

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego R. K. (1), iż w trybie art. 60§3 kk Sąd I instancji był zobligowany do zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, czym uchybił w/w przepisowi. Na str. 52 uzasadnienia Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił, powołując się na obowiązujące w tym zakresie orzecznictwo sądów, dlaczego postawy procesowej R. K. (1) nie ocenił jako spełniającej warunki z art. 60§3 kk. Sąd Apelacyjny podziela w całości tę argumentację. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury „w świetle przepisu art. 60 § 3 kk warunkiem sine qua non jego zastosowania jest ujawnienie wszystkich znanych uczestników przestępstwa, nie zaś tylko niektórych, podobnie jak wszystkich istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, a nie wybiórcze ich przedstawienie z umniejszeniem własnej w nim roli. Przedstawienie własnej roli w popełnieniu przestępstwa należy również do istotnych okoliczności. Musi to być zatem rzetelne, szczerze, pełne i konsekwentne

przedstawienie przebiegu zdarzenia. Informacje szcątkowe, zmieniane, a zwłaszcza pozorowane, czy odwołane nie mogą stanowić podstawy do zastosowania art. 60§3 kk. Tak więc przepis art. 60§3 kk nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4.12.2007 roku, II KK 157/07, OSNwSK 2007/1/2756). Nie każde przyznanie się sprawcy do winy jest jednocześnie ujawnieniem, a więc szczerym wyjawieniem okoliczności popełnionego przestępstwa, jak wymaga tego w/w przepis. Szczerosc, pełność i niezmiennosc wyjaśnień oraz ich stabilność są tymi cechami, które pozwalają przyjąć, iż istotnie oskarżony działa w zamiarze ujawnienia okoliczności przestępstwa i osób współdziałających (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22.02.2007 roku, II AKo 13/07, KZS 2007/7-8/66). Warunkiem stosowania art. 60§3 kk jest właściwa – a nie instrumentalna – postawa i prawdomówność ujawniającego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.11.2010 roku, IV KO 68/10, OSNwSK 2010/1/2336).

Za instrumentalnym, a nie szczerym przyznaniem się oskarżonego R. K. (1) do zarzucanych mu czynów przemawia okoliczność, że oskarżony nie od początku współpracował z organami ścigania, podejmując przed zatrzymaniem czynności zmierzające do utrudniania postępowania (m.in. ukrywał R. H. (1)), instruował inne osoby o zakresie składnych wyjaśnień, mających uchronić go przed ew. odpowiedzialnością karną (na spotkaniu z A. P. i R. H. (2) instruował ich, że mają chronić jego osobę, mówiąc o osobie „bossa”; podczas spotkania z S. S. ustalił, że w/w sporządzi fikcyjną umowę naczepy, posługując się danymi personalnymi D. F., które otrzymał od R. K., aby oddalić od jego osoby podejrzenia). W toku całego postępowania zaprzeczał, by kierował zorganizowaną grupą przestępczą oraz negował swój udział w popełnieniu przestępstw z art. 291§1 kk i art. 306 kk, chociaż Sąd I instancji poczynił w tym zakresie odmienne ustalenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można przeceniać częściowego przyznania się oskarżonego R. K. (1) do sprawstwa zarzucanych mu czynów i złożenia szczegółowych wyjaśnień, w sytuacji gdy organy procesowe dysponowały już dowodami wskazującymi na udział i sprawstwo oskarżonego w zarzucanych mu przestępstwach. Taka postawa procesowa- przyznanie się do sprawstwa i potwierdzenie okoliczności znanych częściowo organom ścigania na podstawie innych dowodów- może być jedynie poczytana jako nieutrudnianie postępowania i niewątpliwie okoliczność wpływająca na łagodniejszy wymiar kary w przewidzianych ustawowo granicach, nie zaś szczególna okoliczność uzasadniająca skorzystanie z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Cytując za Sądem Apelacyjnym w Katowicach „przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie nawet szczegółowych wyjaśnień nie jest równoznaczne z uznaniem, iż takie wyjaśnienia odpowiadają pojęciu "ujawnienia informacji i okoliczności przestępstwa" jakim posługuje się ustawodawca w przepisie art. 60§3 kk. Jak wynika to z obszernego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych owo "ujawnienie" winno łączyć się z wszechstronnym wyjaśnieniem okoliczności przestępstwa, roli poszczególnych współdziałających osób, a w tym także i roli ujawniającego, nadto winno też zawierać informacje o wyrządzonej szkodzie i podziale zysków. (...) to także tylko takie wyjaśnienia, w których dostrzega się szczególnego rodzaju, szczerzy i krytyczny stosunek sprawcy do popełnionego czynu. Żadną miarą nie stanowią "ujawnienia" takie zatem wyjaśnienia oskarżonego w których dozuje on informacje i uzupełnia je, licząc na łagodniejszy wymiar kary (wyrok z dnia 30.03.2006 roku, II Aka 65/06). Na uwagę zasługuje także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 10.03.2004r., V KK 270/03, OSNwSK 2004/1/53 zgodnie z którym „przewidziana w przepisie art. 60§3 kk wysoka premia w postaci obowiązkowego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie przysługuje sprawcy, który (...) pozoruje ujawnienie informacji, czyli przekazuje je wówczas, gdy ma świadomość, że organy powołane do ścigania wiadomości te już posiadają. Opisane wyżej dozowanie informacji pozornie ujawnionych nie powinno być wynagradzane dobrodziejstwem nadzwyczajnego złagodzenia kary” (podobne stanowisko wyraził również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20.02.2003 r., II K.K. 113/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 52 oraz Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 7.02.2002r., II AKa 16/02, OSA 2002/9/69).

Nie zasługuje także na uwzględnienie **apelacja obrońcy oskarżonego A. P.**, a podniesione w niej zarzuty uznać należy za chybione.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego uzasadnienie wyroku Sądu I instancji, w znacznej części (poza omówioną wyżej częścią uzasadnienia dot. oskarżonego S. A.), w tym także w zakresie dotyczącym oskarżonego A. P. sporządzone zostało zgodnie z regułami wynikającymi z art. 424 kpk, jest ono wszechstronne i czytelne oraz w całej rozciągłości

pozwała na kontrolę przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Poznaniu analizy dowodów i wyprowadzenie w oparciu o nie wniosków końcowych w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego A. P.. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego odpowiada regułom sformułowanym w art.4, 5 i 7 kpk i jest oceną prawidłową, logiczną i bezstronną oraz nie narusza granic swobodnej oceny. Nadto pozostaje zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony przez obrońcę A. P. wyrok, w części dotyczącej w/w oskarżonego, znajduje w sposób oczywisty i nie budzący wątpliwości pełne oparcie w prawidłowo dokonanej przez Sąd I instancji ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania. Tym samym, brak jest podstaw do zdyskwalifikowania w tym zakresie zaskarżonego rozstrzygnięcia. Kształtując swoje przekonanie o winie i sprawstwie oskarżonego A. P.- Sąd I instancji oparł się m.in. na zeznaniach M. A. (3), K. B. (1), T. K., P. H., P. M. oraz wyjaśnieniach współoskarżonych R. H. (1), R. K. (1) i J. B. (1), dając wyraz w uzasadnieniu wyroku, przy omawianiu relacji procesowych w/w osób, czy i w jakim zakresie przyznaje im przymiot wiarygodności. Także oskarżony A. P. w początkowej fazie postępowania przyznał się przed Sądem do sprawstwa zarzucanych mu czynów, składając wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Zmiana postawy procesowej na rozprawie w dniu 25.09.2014 roku była wynikiem nie przychylenia się przez Sąd do skazania bez przeprowadzania postępowania dowodowego w trybie art. 387§1 kpk oraz konsekwencją przyjętej wówczas przez oskarżonego linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwa. Do linii obrony oskarżonego A. P. zmierzającej do wykazania, iż w okresie objętym zarzutami przebywał na terenie Wielkiej Brytanii, Sąd Okręgowy w Poznaniu odniósł się na stronie 25 uzasadnienia. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji z faktu, że od oskarżonego A. P. przyjęto w dniu 16.04.2009 roku poręczenie pieniężne w związku ze zwolnieniem z aresztu I. C. nie można wyciągać wniosków, że w 2010 roku oskarżony nie opuszczał terytorium Wielkiej Brytanii, albowiem nałożone przez Trybunał ds. Azylu i Imigracji obowiązki m.in. zamieszkiwania pod wskazanym adresem oraz stawiania się do urzędu imigracji dotyczyły osoby I. C., a nie poręczającego A. P.. Oskarżony, pomimo zobowiązania przez Sąd I instancji, nie przedłożył żadnych innych dowodów świadczących o tym, że w 2010 roku nie mógł i faktycznie nie opuszczał Wielkiej Brytanii. Nielogicznym jest również, że skoro oskarżony A. P. dysponował rzekomo dokumentami (będącymi jego alibi) mającymi poświadczyć, że w okresie objętym zarzutem przebywał na terenie Wielkiej Brytanii, że dowodów tych nie ujawnił na etapie śledztwa, a nawet w początkowej fazie postępowania sądowego, wręcz przeciwnie przyznał się do sprawstwa zarzucanych mu czynów, wnosząc o wymierzenie mu uzgodnionej z prokuratorem kary. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie wytrzymuje konfrontacji z powołanymi wyżej osobowymi źródłami osobowymi.

Wbrew zarzutom **obrońcy oskarżonego M. K. (1)**, również w części dotyczącej w/w oskarżonego Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, dokonując prawidłowej, opartej na zgromadzonych w toku procesu dowodach, w powiązaniu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Przekonanie o winie i sprawstwie oskarżonego M. K. (1) w zakresie przypisanych mu aktem oskarżenia przestępstw Sąd Okręgowy w Poznaniu oparł w głównej mierze na zeznaniach K. B. (1), przyznając relacji w/w przymiot wiarygodności, czemu dał wyraz na str. 31-32 i 35-36 uzasadnienia. W oparciu o treść zeznań K. B. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące świadomości udziału M. K. w przepakowywaniu papierosów, albowiem jak podał K. B., gdy z jednego z kartonów wypadła część zawartości w postaci papierosów, oskarżony M. K. nie sprawiał wrażenia zaskoczonego, zareagował uśmiechem, a po tym, gdy jeden z braci P. wprost potwierdził, że uczestniczą w przeładunku papierosów, razem z M. K. brali udział w przepakowaniu kilkunastu transportów, rozładowywali przeważnie 1 transport w miesiącu albo czasem 2 lub 3, choć obawiali się z M. K., że mogą być zatrzymani przez policję. Podał także, że w związku zatrzymaniem („wpadką”) jednego z transportów R. P. wstrzymał na jakiś czas rozładunek, po czym po miesiącu lub dwóch ponownie przepakowywali papierosy (k. 3218-3220). Zaprzeczanie powyższym okolicznościom przez M. K. i twierdzenie, że brał udział wyłącznie w przepakowywaniu chrupek stanowi przyjętą przez w/w linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwa. Z zeznań K. B. wynika bowiem, że chrupki, które przepakowywali znajdowały się w przezroczystych workach foliowych, natomiast papierosy umieszczone były w kartonach (k. 3216). Także podawane przez K. B., a potwierdzone przez pracowników firmy (...). z.o.o i ochroniarzy placu szczególne środki ostrożności jakie były zachowywane przy transportach do hali w P. (odludne umieszczenie hali magazynowej, przyjazdy samochodów z towarem w godzinach późnowieczornych, bardzo bliskie podjeżdżanie naczepą do wejścia do hali, żeby nie było widać

co jest pakowane, zamykanie drzwi do hali podczas przepakowywania papierosów), połączone z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego przeczą wersji M. K. dotyczącej przepakowywania chrupek kukurydzianych, albowiem sprzecznym z zasadami logiki jest, by takie nadzwyczajne środki ostrożności były zachowywane przy rozładunku i pakowaniu chrupek. Sposób zorganizowania przestępczego procederu, w którym oskarżony M. K. uczestniczył przez ponad rok (od co najmniej kwietnia 2010 roku do 17 kwietnia 2011 roku), jego trwałość, zakamuflowany sposób działania, zaangażowanie w przestępczy proceder większej liczby osób, z wyodrębnionym przywództwem w osobie R. P., który wydawał polecenia (zarówno pakowaczom K. B. i M. K., nadzorującemu prace bratu A. P., ale również kierowcom przywożącym transporty z papierosami), nadzorował pracę, panował nad istnieniem i działalnością grupy, podejmował decyzje dotyczące jej funkcjonowania, koordynował działaniami oraz czuwał organizacyjnie nad wszystkimi działaniami- wskazują niewątpliwe na świadomość M. K. funkcjonowania w pewnej strukturze, zbiorowości ludzi zajmujących się w ramach wspólnego porozumienia- działalnością przestępczą związaną z przemysłem papierosów. Nawet jeśli M. K. nie posiadał wiedzy odnośnie funkcjonowania grupy i wszystkich wchodzących w jej skład członków, to niewątpliwe na podstawie towarzyszących okoliczności, choćby z zamiarem ewentualnym godził się na istnienie grupy przestępczej, pozostawanie w jej strukturach i podejmowanie działań służących realizacji zadań grupy. Okoliczność, że K. B. (1) przyznał się do sprawstwa zarzucanych mu czynów, współpracując od samego początku z organami ścigania, nie dyskwalifikuje wartości dowodowej relacji w/w. Wręcz przeciwnie konsekwentne i spójne, nie zawierające wewnętrznych sprzeczności relacje procesowe K. B., w których opisywał również swój udział w przestępczym procederze, nie umniejszając swojej winy i sprawstwa przemawiają za ich szczerością i wiarygodnością. Nadto podawane przez K. B. okoliczności znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w toku procesu na co zwrócił uwagę Sąd I instancji dokonując weryfikacji relacji procesowej w/w. Za chybione i całkowicie dowolne uznać należy zarzuty obrońcy oskarżonego M. K., zmierzające do zdyskwalifikowania wartości dowodowej K. B. (1) wyłącznie na tej podstawie, że jak twierdzi obrońca, w/w miał interes w pomawianiu innych oskarżonych m.in. z chęci skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdzie waga i ilość „ujawnionych” przez świadka czynów ma istotny wpływ na uzyskanie omawianego dobrodziejstwa, jak również, że świadkowi zależało na zwiększeniu katalogu osób rzekomo zamieszanych w proceder, aby zwiększyć liczbę osób, które mogły być w postępowaniu zobowiązane do naprawienia szkody (str.4 apelacji). Analiza wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, w sprawie XVI K 234/13 (k. 4611-4620), którym K. B. (1) został skazany za przypisane mu aktem oskarżenia przestępstwa przeczy insynuacjom obrońcy oskarżonego. Całkowicie dowolnymi supozycjami są bowiem twierdzenia obrońcy, iż w przedmiotowym postępowaniu K. B. (1) skorzystał z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 kk lub by z chęci zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem- celowo pomawiał inne osoby, przypisując im udział w zarzucanych mu czynach. Ani w sprawie XVI K 234/13 (w której skazany został K. B.), ani w sprawie XVI K 20/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu- żaden z oskarżonych nie został zobowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, a nałożone przez Sąd w obu postępowaniach w trybie art. 33§1 kks przepadki równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw były określone indywidualnie wobec każdego z oskarżonych, w zależności od faktycznie uzyskanej korzyści majątkowej, przy czym przepadek równowartości korzyści majątkowej orzekany od każdego ze współsprawców nie ma wpływu na ustalenie wysokości korzyści majątkowej orzekanej od innych oskarżonych. Wartości te mogą się bowiem różnić w zależności od faktycznie uzyskanej korzyści majątkowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. K.- zmierzające do zdyskwalifikowania wartości dowodowej K. B. (1)- stanowią zatem polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw do twierdzenia, że Sąd I instancji wyrokując w zakresie winy i sprawstwa M. K. (1) naruszył wskazania art. 5§2 kpk. Nie można bowiem podnosić tego zarzutu, podnosząc wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Do oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z §2 art. 5 kpk miarodajne jest to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa „przepis ten ustanawia regułę in dubio pro reo, według której nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5§2 kpk podnosząc wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa, gdyż dla oceny, czy nie została naruszona reguła in dubio pro reo istotne jest tylko to, czy sąd orzekający w sprawie powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości usunięcia ich, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego względnie, czy w świetle

całości zebranego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości takie powinien powziąć. Jeżeli natomiast z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, zaś sąd orzekający wybrał jedną z nich, to takie postępowanie nie jest równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 kpk, ponieważ w takim wypadku sąd orzekający jest obowiązany dokonać ustaleń faktycznych na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte należy rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego. Tak więc naruszenie reguły in dubio pro reo wyrażonej w art. 5§2 kpk byłoby tylko wtedy, gdyby wątpliwości mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy powzięte przez sąd orzekający nie zostały usunięte, lecz rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2002 r., V KKN 21/02, Lex nr 54313, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2008 roku, III KK 279/07, LEX nr 346545). Analiza treści uzasadnienia Sądu I instancji prowadzi od wniosku, że Sąd Okręgowy nie miał w tym zakresie żadnych wątpliwości, czyniąc w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prawidłowe i wolne od jakichkolwiek wątpliwości ustalenia faktyczne, oparte na swobodnej ocenie dowodów.

Odnosząc się do podniesionych przez **obrońców R. K. (1), A. P., J. B. (1) i R. H. (1)** zarzutów rażącej niewspółmierności–surowości orzeczonych wobec w/w kar pozbawienia wolności–Sąd Apelacyjny podziela stanowiska zawarte w środkach odwoławczych, uznając iż orzeczone wobec w/w oskarżonych kary łączne pozbawienia wolności rażą nadmierną surowością. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pomimo dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych i prawidłowej oceny zachowania oskarżonych w zakresie przypisanych im przestępstw-wymierzone kary łączne pozbawienia wolności, aczkolwiek mieszczące się w granicach wymiaru kary z art. 86§1 kk przy uwzględnieniu bliskości przedmiotowej i podmiotowej przypisanych oskarżonym przestępstw (wynikającej nie tylko podobieństwa rodzajowego przestępstw, ale przede wszystkim z podobnej motywacji oraz zbliżonego czasu popełnienia z czynów- nie budzi bowiem żadnej wątpliwości, że zarzucane oskarżonym przestępstwa wynikały z jednego planu działania, motywacji i zamiaru uczestniczenia w szeroko rozumianym przemyśle papierosów)- są karami niezmiernie surowymi w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów, zawinienia oskarżonych, okoliczności popełnienia przestępstw, a także właściwości i warunków osobistych sprawców. W orzecznictwie trafnie się podkreśla, iż zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Innymi słowy, gdy jest ona w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą, rzucającą się w oczy już na pierwszy rzut oka i nie nadaje się do zaakceptowania (wyrok SN z 11.04.1985r., OSNKW 1985, Nr 7-8, poz.60). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Wymierzając karę łączną Sąd stosuje zwykłe dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Sąd Apelacyjny podziela w całości obowiązujące w judykaturze stanowisko, iż oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji traktować należy jako rozwiązania skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 października 2008 roku, II AKA 289/08), jak również że zasadę całkowitej absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.05.2008r., sygn. akt AKA 129/08). Z uwagi na różnorodność zarzucanych oskarżonym przestępstw i godzenie w różne dobra chronione prawem, pomimo bliskiego związku czasowego pomiędzy przestępstwami- Sąd Apelacyjny uznał, iż okoliczności te przemawiają przeciwko zastosowaniu zasady pełnej absorpcji wymierzonych kar jednostkowych. Stosując zasadę asperacji oraz uznając, że kary łączne w wymiarze orzeczonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu, także w odczuciu społecznym mogą być uznane za rażąco surowe (biorąc pod uwagę charakter czynów zarzucanych oskarżonym, okoliczności popełnienia przestępstw i podejmowane przez oskarżonych zachowania w ramach przestępczego procederu)- Sąd Apelacyjny, kierując się indywidualnym wymiarem kary wobec każdego z oskarżonych obniżył orzeczone wobec nich kary łączne pozbawienia wolności:

-w pkt.6 wyroku wobec oskarżonego R. K. (1) do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

-w pkt. 11 wyroku wobec oskarżonego A. P., w pkt. 14 wyroku wobec oskarżonego J. B. (1) i w pkt. 17 wyroku wobec oskarżonego R. H. (1) do 2 lat pozbawienia wolności (pkt. 6 wyroku).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalony wobec w/w oskarżonych wymiar kar łącznych jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynów, uwzględnia więzi przedmiotowo-rodzajowe oraz właściwości i warunki osobiste sprawców oraz wymogi prewencji ogólnej, spełniając cele kary w zakresie jej zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania wobec oskarżonych, stanowiąc dla nich odpowiednią dolegliwość adekwatną do okoliczności popełnienia czynów.

Jednocześnie Sąd uznał, że wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych A. P., J. B. (1) i R. H. (1) nie jest niezbędnym czynnikiem powstrzymywania ich w przyszłości od popełnienia przestępstwa. Kodeks karny uzależnia orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary od uwzględnienia łącznie dwóch przesłanek: podmiotowej (pozytywnej prognozy kryminologicznej sprawcy czynu przestępnego, nie wymagającego efektywnego odbycia kary dla osiągnięcia jego resocjalizacji) i przedmiotowej (oceny mniejszego stopnia społecznej szkodliwości czynu i zbędności realizacji wymagań zapobieżenia ogólnego za pomocą wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności). Oskarżeni A. P. i J. B. (1) nie byli chwili czynów karani sądownie. Natomiast oskarżony R. H. (1) był w chwili popełnienia czynów karany wyrokiem Sądu w S. R. i S. w Danii z dnia 7.01.2010 roku za przestępstwo z § 276, § 286, § 23 duńskiego kk tj. współudział w kradzieży niezarejestrowanego pojazdu mechanicznego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszoną w dniu 21.01.2010 r. do dnia 31.01.2016 roku. A także w późniejszym okresie wyrokiem Sądu – T. C. de B.-sur-Mer we Francji z dnia 1.03.2013 r. w sprawie sygn. akt 1309800060 za przestępstwa z art. 414, art. 417 § 1, art. 418, art. 420, art. 421, art. 422 i art. 38 francuskiego kodeksu celnego tj. przemyt towarów niebezpiecznych dla zdrowia, obyczajności lub bezpieczeństwa publicznego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat. W stosunku do oskarżonego R. H. (1) Sąd uwzględnił jednak jego właściwości i warunki osobiste, krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz bezsporną okoliczność, że do popełnienia czynów karalnych zmusiła go trudna sytuacja rodzinna i osobista oraz stosunek zależności (służbowej i finansowej) od oskarżonego R. K. (1), u którego wykonywał różnego rodzaju prace (w tym prace porządkowe na posesji), będąc tzw. „chłopcem na posyłki i do wszystkich zadań”. Oskarżony R. H. (1) był ścisłym wykonawcą poleceń R. K. (1) jako swojego jedynego pracodawcy i jedynego źródła utrzymania wieloosobowej rodziny. R. H. (1) jako ojciec 6-ciorga dzieci i jedyny żywiciel rodziny, posiadający na utrzymaniu także swoją niepracującą żonę, był całkowicie finansowo, a co za tym idzie również psychicznie uzależniony od R. K. (1), który wykorzystywał jego trudne położenie i patową sytuację finansową. Nie można również tracić z pola widzenia, że R. H. (1) współpracował z organami ścigania, nie utrudniając toczącego się postępowania karnego, a złożone przez w/w wyjaśnienia, które Sąd I instancji ocenił jako wiarygodne, pozwoliły ustalić przebieg działań kierownika grupy R. K. (1). Oskarżony R. H. (1) szczerze i precyzyjnie opisał szczegóły zorganizowanego, zaplanowanego, wręcz sprofesjonalizowanego przemytu papierosów bez polskich znaków akcyzy za granicę, opisywał ile osób w tym brało udział i jaką rolę zajmowały w hierarchii grupy przestępczej, jaki był podział ról pomiędzy poszczególnymi osobami oraz wskazywał na kierowniczą rolę R. K. (1) jako jednego z decydentów koordynującego działaniami innych osób i wydającego polecenia.

Sąd uwzględnił również zarówno w stosunku do R. H. (1) i J. B. (1) stosunkowo krótki okres przestępczej działalności tj. od marca 2011 roku do 17 kwietnia 2011 roku, jak również wobec w/w oskarżonych i również A. P., że z przestępczej działalności nie odnieśli dużych korzyści majątkowych (R.(...), J. B.-10.000 zł, A. P.- 400 zł), albowiem osobami, które faktycznie miały czerpać korzyści majątkowe z przestępczej działalności przemytniczej byli decydenci R. K. (1) i R. P.. Także ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, że choć A. P. był bratem R. P., to jednak jego rola była podrzędna i skupiała się głównie na wykonywaniu zadań zleconych przez brata. Był on również finansowo i psychicznie uzależniony od brata R. P. pod którego wpływem pozostawał.

Dlatego też uwzględniając wskazane wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny uznał, że w chwili obecnej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania są w stanie spełnić swoje cele wobec oskarżonych A. P., J. B. (1) i R. H. (1), są także wychowawczo bardziej celowe i dadzą lepszy wynik resocjalizacyjny niż umieszczenie oskarżonych w zakładzie karnym. Najważniejszym celem kary nie jest „ślepy odwet”, lecz aspekt wychowawczy i

resocjalizacyjny. Z założenia represja karna stosowana wobec sprawców przestępstw ma ich naprawić w oczach społeczeństwa, a nie izolować. Oskarżeni nie są zaś osobami zdemoralizowanymi w takim stopniu, by koniecznym było w stosunku do nich wykonywanie kar w warunkach zakładu zamkniętego. Izolowanie w tej sytuacji oskarżonych byłoby również błędem mając na uwadze obowiązującą filozofię karania bez zbędnej represji. Zawieszenie wykonania kar łącznych pozbawienia wolności będzie odpowiednio dyscyplinować oskarżonych a przez to wychowywać, gdyż zachodzi w stosunku do niego dodatnia prognoza, że będą w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności że nie popełnią ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzi wobec oskarżonych pozytywna opinia kryminologiczna i zawieszenie wykonania kar łącznych pozbawienia wolności jest jak najbardziej uzasadnione. Zdaniem Sądu ustanowiony wobec oskarżonych, na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 4§1 kk w zw. z art. 20§2 kks oraz art. 41a§2 kks 5-letni okres próby, w którym to czasie zostaną poddani pod obligatoryjny dozór kuratora (pkt. 7 wyroku) stanowić będzie dla nich wystarczające ostrzeżenie oraz wystarczający do sprawdzenia przyjętej wobec nich pozytywnej prognozy skuteczny środek zapobiegania powrotowi do przestępstwa. Z drugiej zaś strony umożliwi Sądowi kontrolę zachowania oskarżonych we wskazanym okresie i podjęcie szybkiej reakcji na ew. naganne zachowania w/w w okresie próby w postaci możliwości zarządzenia wykonania kary. Warunkowo zawieszając wykonanie kary Sąd uwzględnił, że przepisami względniejszymi dla oskarżonych są przepisy kodeksu karnego sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 1.07.2015 roku, albowiem przepis art. 69§1 kk (do którego odpowiedniego stosowania odwołuje art. 20§2 kks) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6.06.1997r. (Dz.U Nr 88 poz. 553 z późn. zm.) przewidywał możliwość warunkowego zawieszenia kary nie przekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, w obecnym brzmieniu po nowelizacji z dnia 20.02.2015r. (Dz.U 2015/396)- kary nie przekraczającej 1 roku pozbawienia. Wobec czego w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia powołano przepis art. 4§1 kk oraz w pkt. 28 wyroku uzupełniono podstawę prawną warunkowego zawieszenia o art. 4§1 kk (pkt. 8 wyroku).

Sąd Apelacyjny nie rozważał możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego R. K. (1) z uwagi na orzeczony wymiar kary łącznej pozbawienia wolności (3 lata i 6 miesięcy).

Zważywszy, że Sąd Apelacyjny warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. H. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 3.06.2011 roku do dnia 23.12.2011 roku zaliczony w pkt. 18 wyroku Sądu I instancji na poczet bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności należało zaliczyć na poczet wymierzonej w pkt. 16 kary grzywny przy przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny (pkt. 9 wyroku).

Sąd Apelacyjny skorygował również błędne zaliczenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego S. A. (1) zawarte w pkt. 24 wyroku Sądu I Instancji, zaliczając na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w dniach od 14.12.2011 roku do dnia 4.01.2012 roku (pkt. 10 wyroku). Ponieważ orzeczenie Sądu Okręgowego w Poznaniu nie zawiera rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności A. P. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary, na podstawie art. 63§1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu A. P. w punkcie 11 wyroku kary łącznej grzywny Sąd Apelacyjny zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 7.06.2011 roku do dnia 23.12.2011 roku przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny (pkt. 11 wyroku).

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (pkt. II wyroku).

Uwzględniając sytuację osobistą i rodzinną oskarżonych A. P. i R. H. (1), Sąd Apelacyjny zwolnił w/w w trybie art. 634 kpk w zw. z art. 624§1 kpk z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył im opłaty za II instancję. Obecna sytuacja majątkowa oskarżonych, pozostających bez źródła dochodu sprawia, że uiszczenie przez nich kosztów sądowych byłoby realnie niemożliwe.

Na podstawie art. 634 kpk, art. 627 kpk, art. 633 kpk Sąd zasądził od oskarżonych R. K. (1), J. B. (1), M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa poniesione w postępowaniu odwoławczym wydatki w łącznej kwocie po 33 złote od każdego z oskarżonych (30 zł opłata za karę karną od każdego z oskarżonych oraz 1/6 ryczałtu za doręczenia tj. po 3 zł= 33 zł), od oskarżonego S. A. (1) 1/2 wydatków w łącznej kwocie 16,50 złotych, z uwzględnieniem, że koszty procesu w części

uniewinniającej w/w oskarżonego w trybie art. 632 pkt.2 ponosi Skarb Państwa. A także na podstawie art. 2 ust.1 pkt.4i5, art. 3 ust.1, art.6, art. 8, art. 10 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonym opłaty: R. K. (1) w kwocie 10.400 złotych za obie instancje, M. K. (1) w kwocie 1.800 złotych za II instancję, J. B. (1) w kwocie 5.300 złotych za obie instancje, S. A. (1) w kwocie 2.300 złotych za obie instancje.

Ewa Fliegner Przemysław Strach Urszula Duczmal